

Tisza-Parton Fürdőző Gyerekek

A képen nem vagyok rajta, lehet, hogy én csináltam, vagy az apám, aki lelkes fotós volt.

Volt Szegeden a Tisza-parton egy nagy homokpart, és ott voltak kabinok. A háború előtt néhányszor a nagymama főzött valami tejfölös főzeléket, olyat, ami hidegen ehető, szépen kimentünk a hídon át a strandra, vittük kosárban ezt az ennivalót, és akkor fürödtünk, meg homokoztam, meg játszottunk, és nagymama délben elővette ezt a jó kis hazai főzeléket. Nagyon kellemes erre visszagondolni. A háború után pedig, amikor már jobban mentek a dolgaim, apám vett egy egypárevezős csónakot, olyan gurulóülésest, amit a Tisza-parti úszóház csónakházában tartottunk. Sokat eveztünk, tavasszal például, amikor nagyon áradt a Tisza, akkor beveztünk az elárasztott fűzfák közé, és ott lavíroztunk. Nagyon érdekes volt. Általában az úszóházba jártunk le nyaranként, volt, hogy minden nap, amikor nagy meleg volt. Ott a gyerekeknek egy külön, "kosár" nevű elkerített része volt, ahol tudtak lubickolni, de aztán mikor már jól úsztam, akkor az apám levizsgáztatott. Ez abból állt, hogy felvitt csónakkal egy kilométerre az úszóház fölé, és csónakkísérettel a Tiszában le kellett úsznom vissza az egy kilométert. És akkor azt mondta, hogy most már kimehetek a szabad vízre, mert elég jól tudok úszni.